

Nalézací soud neprávem vyslovil u obžalovaného ztrátu práva volebního. Na ztrátu práva volebního lze naléztí toliko při odsouzení pro takový trestný čin, pro který podle platných ustanovení ztráta práva volebního nastává, a to jen tenkrát, spáchán-li byl tento čin z pohnutek nízkých a nečestných, pokud ovšem zvláštním zákonem jinak není výslovně ustanoveno. Přečin, jímž byl obžalovaný vinným uznán, není v žádném zákoně, zejména ne v českém volebním řádu do obcí ze dne 16. dubna 1864, čís. 7 z. zák., ani v žádném jiném zákoně, uveden jako takový trestný čin, pro který ztráta práva volebního nastává; nelze proto s odsouzením ztrátu práva volebního v žádném případě spojití.

Čís. 1647.

Zákon na ochranu republiky ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n.

Pro otázku, zda jde o tajné sdružení ve smyslu §u 17 čís. 1 zákona, jest nerozhodno, byl-li cizozemský spolek řádně zřízen dle zákonů státu, v němž má své sídlo, a vykonává-li v něm svou činnost s vědomím tamních úřadů, či skrývá-li se před cizozemskou veřejností; rozhodným jest pouze, že spolek ten úmyslně tají svou jsoucnost před úřady zdejšího státu, na jehož území se činnost a konečné cíle spolku vztahují.

(Rozh. ze dne 30. května 1924, Zm I 156/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 13. února 1924, pokud jím byl obžalovaný uznán vinným přečinem podle §u 17 čís. 1 odstavec druhý zákona z 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n.

Důvody:

Zmateční stížnost uplatňuje důvody zmatečnosti čís. 9 a) — 10 správně jen 9 a) — §u 281 tr. ř. Namítá, že stěžovatel neměl býti uznán vinným přečinem podle §u 17 čís. 1 druhý odstavec zákona na ochranu republiky, poněvadž prý spolek, jehož byl obžalovaný členem, nelze pokládati za tajnou organizaci ve smyslu cit. zákonného ustanovení, ježto jde o spolek cizozemský, vyhovující předpisům státu, v němž má své sídlo, tedy spolek dovolený, nikoliv tajný. Pouhé členství v takovém spolku není prý trestné, uváží-li se, že jeho stanovy nesledují činnost podvratnou, nýbrž pouze uskutečnění práva sebeurčení Němců v Čsl. republice, tedy účel nikoliv nutně protistátní. Mimo to dlužno prý pokládati obsah stanov za pouhý politický projev (program), jímž bezpečnost státu nemůže býti ohrožena a takové projevy prý vůbec nespádají pod trestní sankci zákona na ochranu republiky. Avšak zmateční stížnost jest na omylu. Pro posouzení otázky, zda jde o tajnou organizaci čili nic, jest úplně lhostejno, byl-li cizozemský spolek dovoleně zřízen dle zákonů cizího státu, v němž má

své sídlo a vykonávali v něm svou činnost s vědomím tamních úřadů, či skrývali se před cizozemskou veřejností; rozhodno jest pouze, že spolek ten úmyslně tají svou jsoucnost před úřady zdejšího státu, na jehož území se jeho činnost a jeho konečné cíle vztahují. Že tomu tak jest v tomto případě, o tom nelze vzhledem ke zjištění prvního soudu pochybovati. Spolek »Bund der Deutschböhmen, Hilfsverein für Deutschböhmen und Sudetenländer« se sídlem v Drážďanech a odbočkami v pohraničním území česko-německém, k němuž obžalovaný přistoupil za člena, jehož schůzí se účastňoval a k jehož účelům členské příspěvky platil, má dle rozsudečného zjištění a dle obsahu společných stanov za účel, pracovati k připojení území německého jazyka Čsl. republiky k Německé říši; spolek tedy pracuje k tomu, by od republiky byla politicky odtržena jednotlivá území, čímž by ovšem byla zrušena její ústavní jednotnost, po případě by republika byla zbavena i své samostatnosti. Prostředky, jichž spolek užívá k dosažení konečného cíle, uvedené ve stanovách a zjištěné v rozsudku, jsou vesměs toho druhu, že předpokládají styk a spolupráci spolku a jeho odboček se zdejšími státními příslušníky německého jazyka, kteréž se mohou díti vzhledem k podvratnému a protistátnímu rázu spolku samozřejmě jen skrytě tak, aby korespondence, rozšiřování propagačních iredentistických spisů a brožur ve zdejších státních územích, zůstalo úřadům republiky utajeno. Jde zde tudíž o tajnou organizaci, sledující účel, vytčený v prvním odstavci Šu 17 zákona na ochranu republiky. Pokud zmatečná stížnost líčí účel spolku jinak, než vyplývá z obsahu stanov a rozsudečných zjištění, neprovádí věcněprávní důvod čis. 9 a) Šu 281 tr. ř. dle zákona, poněvadž nevychází z obsahu rozsudku. Nelze také souhlasiti s náhledem stěžovatele, že ho nelze trestati za pouhý obsah spolkových stanov, které prý obsahují pouhý politický projev (program), trestně nerozhodný, poněvadž prý je nezpůsobilým ohroziti bezpečnost státu, — neboť stížnost přehlíží, že vina obžalovaného spočívá v tom, že ačkoliv věděl, že je tu tajná organizace, sledující účel, v Šu 17 odstavec první zákona na ochranu republiky zakázaný, účastnil se její činnosti a udržoval s ní styky, čímž se neomezil na pouhý nezávadný politický projev, nýbrž předsevzal činnost, spadající pod trestní sankci Šu 17 citovaného zákona a naplňující objektivní i subjektivní skutkovou podstatu tohoto deliktu.

Čís. 1648.

Zákon na ochranu republiky ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n.

S hlediska Šu 18 čís. 1 zákona jest nerozhodno, že pachatel nemínil svůj výrok vážně, nýbrž rozhodným jest, zda ho vážně brali ti, jimž byl sdělen, a zda byl způsobilý, vyvolati vážné znepokojení obyvatelstva.

Nezáleží na tom, že část těch, jimž byla nepravdivá zpráva sdělena, nebyla jí znepokojena.

(Rozh. ze dne 30. května 1924, Zm I 172/24.)